

ЧУДОМИР ТО НЕ Е ПЕЧАТНИЦА

chitanka.info

Да ти направи момински сандък за чеиз, да му изпише две смесни китки отпред и кога му завъртиш ключа, да ти дзънка: дзъннн... дзъннн!... Валчеста маса с един крак и огледало отгоре да ти измайстори, че да трепка, да трепка, кога я поставиш на постлано в гостната; скрин с шест чекмеджета да ги изглади и лакира, да речем, че да си навяхват краката, кога кацат мухите по него — златни му ръце на Мирча Фтичето!

Пък пчелен кошер да ти изпипа, окачалка с огледало, креват да ти нагласи, или пък погребален ковчег да ти облече в черно сукно, че да го обточи-обточи със златни кенари по ръбовете, златен кръст да му лепне на средата и две ангелчета отстрани, клекнали да се молят, та да ти е мило и драго тъща си да положиш в него, примерно казано.

А пък да посрещне човека, да го изслуша, да го изпрати — няма други като него в чаршията. Устат, сладкодумен и захване ли се за работа, и дрипите му работят, дето има една дума.

Дюкянът му беше точно срещу читалището в Папанкиния двор и де-що имаше по-учен човек в града, все при него си поръчваше, каквото му трябва, че знае: хем хубаво ще бъде изпипано, хем навреме направено.

Такъв майстор беше Мирчо Фтичето, ама не щеш ли, един ден го изби на общественост. Изби го изневиделица и туйто!

Даскал Манол да му бере греха, дето взел, че го турил в листата за контролна комисия. Мислил, мислил един ден кого да тури за трети човек в контролата на читалищното настоятелство и както мислел, погледнал през прозореца и хоп, Фтичето насреща му пред дюкяна.

— Ах — рекъл си, — хванах си едно птиче! — Писал го на книжката и толкоз.

Избраха го до вечерта, с болшинство го избраха човека, ама нали оттогава му се дръпна нещо главата, нали почна в неделен ден колосана яка да туря и бастун да носи? Нали по-рано на бос крак ходеше с подпетени обувки, а си направи лачени? Нали и приказката му се промени вече и майка му го гледа опулена вечер и не може да разбере какво й дума. Нали не ще да яде вече какво да е?

— А бре, майка, ами че и лука му изпържих, и пипер му сложих, и на сол е докаран, какво не харесваш на фасуля?

— Аз — вика — се абстрахирам от подобни буламачи! Усвършенствай ми, вика, четири яйца на очи алафранга!

— Ами че когато беше малък, все за фасул ми плачеше бре, майка, и до вчера с лъжицата го ядеше. Какво ти стана тъй!?!...

— Ядох го, ама сега не. Вреди ми на конструкцията.

Инак, да речеш, сутрин все тъй рано си ставаше. Излезе си, както всякога, ама не отива направо на дюкяна, а се отбие в кафенето при даскалите, побави се там, побави, след това иде в читалището. Повърти се при касиера, ако дойде някой от настоятелите, поприказват за туй, за онуй, и то виж, че станало голям обед.

Следобед пак се отбие. Прозорци преглежда, на сцената нещо ще поправи и в дюкяна му се не ходи.

Не стига това, ами взеха, че го избраха и в родителския комитет при училището, а след туй в управата на трапезариите, и в дюкяна му почнаха да тъчат паяжини.

— Де Мирча?

— На събрание.

— Де Фтичето?

— На заседание.

Заряза работа, поръчки стоят недовършени и нови незапочнати.

— А бе, Мирьо, какво стана моят скрин бе! — пита го бай Гъчо прошенописецът. — Жената е струпала дрешеното наред къщи и всеки ден чака да ѝ го пратиш.

— Ще бъде, бай Гъчо! Ще бъде. Общественост, знаеш, трапезарии, комитети, събрания и тям подобни, та направих малко забавление, ама ще го бъде. Спокойност само!

— Мирчо! Кревата! Кревата! Още ли ще чакам?

— Още малко, още малко. Нека ми пристигне по-сух материал.

— Какви бяха тия дъждове от две години, та не престанаха, за да ти изсъхне пустият материал бе, джанъм! — сърди се Васил Загорецът.

— Спокойност, бачо Василе, спокойност. Алафранга ще го направя, ама ще почакаш още малко...

На Петка Петмеза му се родило първо момче. Цъфнал оня ми ти човек, зарадвал се и се чуди какво да му угоди. Отива при Фтичето и дума:

— Фтиче — рекъл, — ще извъргляш на моя престолонаследник една люлка, ама дето нийде я няма по света. За парите дума да не става! Аз съм насреща. На и капаро ще ти дам, ама в събота вечер я искам готова.

Натракал му на тезгяха 50 лева сухи пари и си отишъл.

Минала се съботата, дошла друга, трета, четвърта; минала година, две, пет, шест, десет, малкият пораснал, пропушил тютюн и на колело се научил да язди, а няма ни люлка, ни дявол! Прегледали го за войник момчето, изкарал си службата и го произвели ефрейтор, а Петмезът, колчем мине край дюкяна му, все ще му подхвърли, вече на шега:

— Мирко! Онова нещо ще го бъде ли тия дни?

— Ще го бъде, бай Петко, ще го бъде! Спокойност само. Намини към събота пак. Алафранга ще я направя. Сецесион!

— Пък много зор не си давай! Притеснението не е хубаво нещо — поусмихва се Петмезът.

Минавал бай Петко, подхвърлял му, ама най-после остарял човекът, хванал го ревматизъм в краката и почнал да не може да ходи. А син му, като си изкарал службата, оженил се и на шестия месец му се родило и на него момче. Разправил му старият за поръчаната люлка и за капарото, става той и право при Фтичето.

— Тъй и тъй, тъй и тъй — занареждал му той троснато. — Какъв си ти такъв майстор и търговец, какво е това безобразие. От толкова години поръчка с капаро и още да не е готова. — Ще зарежеш — рекъл — всичко и ще направиш люлката още тая неделя, че инак работата ти е спукана! Аз — рекъл — нямах късмет да спя в нея, ама ако я не направиш и за детето ми, още тая неделя дюкяна ти ще запаля като нищо. Тъй да знаеш!

Скръцнал със зъби оня ми ти ефрейтор, не се стои насреща му.

Фтичето не можал да рече гък. Клюмнал с глава и само преглъщал.

По едно време заредил кротко:

— Не мога, младо. Не мога тая неделя. Не става бързо хубавата работа. С ръка се прави, ум играе, изкусност трябва. Баща ти не беше толкова припрян, а ти искаш моментално. Де мога за толкова малко време? То да не е печатница, та — трак-трак, трак-трак — да я изтракам аламинут. Сецесион нещо. Тънка работа е. Не мога!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.